

Viering 'De vreugde van het geven'

Toelichting bij Mc. 8, 1 – 8

Kristin Vanschoubroek

De evangelietekst die we kozen voor de viering 'de vreugde van het geven' is een wonderverhaal. Als kind leerde ik dat 'de wonderen van Christus' bedoeld waren om duidelijk te maken dat Hij de zoon van God was. In deze tijd gaan onze ogen open voor een andere werkelijkheid. Misschien is het zo dat we nu pas, na 2000 jaar, rijp zijn om die evangelische woorden echt te verstaan en ernaar te leven. Misschien begrijpen we nu pas dat ook wij die wonderen kunnen ervaren, dat we ze zelfs mee tot stand kunnen brengen.

Waar mensen zich openen en in vertrouwen ontvangen worden, komen ze dichterbij hun goddelijke kern. Dat is op zichzelf al een wonder, telkens opnieuw.

Eigenlijk gaan de wonderverhalen over het teruggeven van een mens aan zichzelf. Dat is alleen mogelijk als hij of zij echt gezien wordt door iemand anders. Iemand moet naar hem of haar kijken met ogen vol vertrouwen, met ogen van liefde.

Zo moet ook Jezus gekeken hebben. Hij *zag* mensen echt, Hij zag hun potentie, hun mogelijkheden. Het is dan ook niet verwonderlijk dat een massa mensen op hem toestroomde. En ik kan mij ook goed voorstellen dat de ene genezing de andere opriep. Immers, iedere mens is een spiegel voor een ander: als je ziet of meemaakt dat iemand geneest, dan wordt in jezelf ook die mogelijkheid opengemaakt. Het wordt een beweging, het wordt een vuur, waar iedereen wordt in meegenomen. Zo vertelt ook het verhaal van de broodvermenigvuldiging hoe de genezing van de ene de genezing van de andere stimuleert.

Iedere mens heeft zijn eigen beperkingen: zijn blindheid, zijn kreupelheid, zijn verlamming, zijn verminking, zijn verstomping,... Het zijn allemaal uitdrukkingen van een beperking, een mogelijkheid in jezelf die nog niet tot ontplooiing kwam of die om de een of andere reden geblokkeerd is geraakt. Door het *zien* van Jezus, doordat Hij de hele mens zag, doordat Hij de blokkades zag, konden mensen genezen. Want door het zien komt het licht erin, komt wat tot dan toe dood was, tot leven. Als een mens gezien wordt, geneest hij vanzelf.

Het verhaal van de broodvermenigvuldiging wijst ons op de onbeperkteheid van liefde. Het toont ons dat de kracht van liefde onuitputtelijk is. Hoe haaks staat dit op het gewone denken! Wij zijn vaak zo bang om liefde te geven omdat we diep in onszelf denken dat onze liefde beperkt is. Ook ik heb lange tijd geleefd in die overtuiging.

Zo'n tien, vijftien jaar geleden had ik het moeilijk. Ik zat in een periode waarin grijsheid een deel was van mijn leven. Er waren weinig hoogtes, weinig laagtes. Het was eerder een mat bestaan, met slecht slapen, veel piekeren, en daar niet echt een reden voor hebben. Ik voelde wel veel liefde in mij, maar toch stroomde ik niet. Mijn energie, mijn liefde zat voor een deel vast. Ik leefde in de overtuiging dat de liefde die ik kon geven beperkt was, dat ik er zuinig mee moest omgaan. Alsof het ging om een taart: als ik er een stuk uitsneed dan was ik een stuk liefde kwijt! Dit betekende concreet dat ik erover moest waken niet te veel liefde of niet te veel energie aan anderen te geven. Er moest immers voldoende over zijn voor mijn man en mijn kinderen. Intussen werd ik zodanig opgeslorpt door mijn gezin dat een stuk van mezelf niet tot leven kon komen. Er was een stuk van mij dat vroeg om uitdrukking, maar ik wist niet goed hoe ik ermee moest omgaan.

Op het moment dat er ruimte kwam in mijn leven om mij met een andere taak dan mijn gezinstak bezig te houden, is in mij een heel ander bewustzijn rond liefde ontwaakt. Ik had het geluk mensen te mogen begeleiden bij hun innerlijke zoektocht. Daarbij mocht ik ervaren dat mijn liefde groeide als ik echt vanuit mijn ziel liefde doorgaf en als de andere die liefde echt met haar of zijn ziel kon ontvangen. Ik beleefde hoe mijn vermogen om lief te hebben beetje bij beetje groter werd. Ik wist dat ik mijn liefde niet weggaf en dat ze er dus niet kleiner door werd, maar dat ik liefde doorgaf en er zelf rijker door werd.

Meer en meer beseft ik: elke liefde die je vanuit oprechtheid kan doorgeven en die vanuit oprechtheid wordt ontvangen, komt naar jezelf terug. Geven en ontvangen worden één beweging, worden uitdrukking van één en dezelfde stroom.

In deze stroom speelt zich het verhaal van de broodvermenigvuldiging af.

De bezieling van Jezus, de leerlingen en de groep toehoorders is zo groot dat ze dagen bij elkaar blijven op een eenzame plek. Ze hebben daar weinig eten nodig. Het geestelijk voedsel dat ze ontvangen door samen te zijn en deelachtig te zijn aan elkaars kwetsbaarheid geeft hun kracht en is voedsel voor hun ziel en hun lichaam. Het is pas als ze de tocht huiswaarts moeten ondernemen dat Jezus zich ook bekommert om hun fysieke bestaan.

Ik geloof dat ook wij een aantal dagen zonder voedsel kunnen als we gevoed worden door wat ons diepe vervulling geeft. Maar een mens is natuurlijk niet alleen ziel maar ook materie en op een bepaald moment komen de honger en de uitputting boven. Jezus wist dat en Hij zei: "Ik heb te doen met deze mensen, want ze zijn al drie dagen bij mij en hebben niets te eten. Ik wil ze niet met een lege maag wegsturen; ze zouden onderweg kunnen bezwijken."

Jezus, de leerlingen en de mensen rondom hen worden geconfronteerd met beperkingen, met de materiële realiteit. En noch Jezus, noch zijn leerlingen kunnen dit probleem oplossen.

Dan maakt Jezus een sprong in zijn bewustzijn, want ook Hij moest groeien in liefde en stap voor stap leren wat geloven was. Door de bezieling die uitgaat van de menigte beseft Jezus dat niet Hij het is die deze liefde, deze wonderen tot stand brengt, maar dat het een kracht is die in hem werkzaam is, een kracht die hem geschonken wordt.

We lezen in het verhaal dat Hij zich wendt tot die kracht. Hij roept ze aan. Hij bidt. Het verhaal zegt: "Toen Hij de mensen had gezegd op de grond te gaan zitten, nam Hij de zeven broden en de vissen, sprak het dankgebed uit, brak ze en gaf ze aan zijn leerlingen, en zijn leerlingen gaven ze aan de mensen."

Jezus zag in dat er een kracht was waaruit Hij kon putten, waarmee Hij zich kon verbinden. En Hij beseft ook dat Hij deze kracht kon doorgeven aan zijn leerlingen, en zijn leerlingen aan de mensen. Zo ontstond overvloed. Zo ontstond leven. Het staat in de tekst: "Allemaal hadden ze volop te eten. Ze haalden de brokken op die over waren. Het waren zeven manden vol."

Ook wij mogen geloven dat we ons kunnen verbinden met een kracht die ons voedt en leven schenkt in overvloed. Ook in periodes van schaarste, ook in periodes van tekort, ook in periodes van verdriet of diepe pijn!

Wij mogen geloven dat wij deze kracht kunnen doorgeven aan elkaar en zo de vreugde van het geven kunnen beleven, net zoals Jezus, zijn leerlingen en de mensen rondom hen.

Zo wordt het een vuur dat ons bezielt en dat zich steeds verder uitbreidt.

12 september 2004